

(iii) Sąd naruszył, zdaniem wnoszącej odwołanie, art. 230 WE i art. 253 WE w związku z zasadami prawa Unii odnoszącymi się do prawa do obrony i kontradyktoryjności przed sądami Unii. Błędnie uznał bowiem, że Komisja nie mogła powoływać się na argumenty nieprzedstawione w piśmie w sprawie przedstawienia zarzutów lub niepowtórzone w decyzji, aby odpowiedzieć na argumenty wnoszącej odwołanie zmierzające do obalenia domniemania odpowiedzialności spółki dominującej. Ma to miejsce w szczególności wtedy, gdy, jak w niniejszej sprawie, są to dokumenty powołane przez wnoszącą odwołanie lub o których była ona poinformowana i nie mogła nie być świadoma zagrożenia, że Komisja może uwzględnić je jako obciążającą ją okoliczność lub gdy mogła w sposób rozsądny wywieść z rozpatrywanych dokumentów, jakie Komisja zamierzała z niego wyciągnąć.

(iv) Sąd naruszył art. 230 WE w związku z art. 231 WE i art. 253 WE, błędnie stwierdzając nieważność zaskarżonej decyzji ze względu na brak wystarczającego uzasadnienia, chociaż przyjęte w niej rozwiązanie było merytorycznie właściwe.

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba) wydanego w dniu 16 czerwca 2011 r. w sprawie T-192/06 Caffaro przeciwko Komisji, wniesione w dniu 31 sierpnia 2011 r. przez Caffaro S.r.l w zarządzie syndyka (dawniej Caffaro S.r.l)

(Sprawa C-447/11 P)

(2011/C 311/46)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnosząca odwołanie: Caffaro S.r.l w zarządzie syndyka (dawniej Caffaro S.r.l) (przedstawiciele: A. Santa Maria, B. Biscaretti di Ruffia i E. Gambaro, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

- Uchylenie wyroku i w związku z tym stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006) wersja ostateczna z dnia 3 maja 2006 r. w części, w jakiej nakłada ona na Caffaro S.r.l solidarnie ze SNIA S.p.A. grzywnę w wysokości 1 078 milionów EUR, albo, ewentualnie,
- uchylenie wyroku i w konsekwencji stwierdzenie nieważności decyzji w części objętej podniesionymi w niniejszym odwołaniu zarzutami, które Trybunał uzna za zasadne i zasługujące na uwzględnienie;
- tytułem dalszego żądania ewentualnego, obniżenie do symbolicznej kwoty lub obniżenie w sposób istotny

wysokości grzywny nałożonej na skarżącą, ze względu na podstawy prawne i okoliczności faktyczne podniesione w niniejszym odwołaniu;

- tytułem żądania ewentualnego podnoszonego w ostatniej kolejności, przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania w oparciu o wskazówki i kryteria określone przez Trybunał w postępowaniu w sprawie niniejszego odwołania;
- w każdym razie, obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach zarzutu pierwszego Caffaro podnosi naruszenie art. 101 TFUE, art. 23 ust. 2 i 3, rozporządzenia (WE) nr 1/2003⁽¹⁾ i wytycznych Komisji w sprawie metody ustalania grzywien⁽²⁾, błędną kwalifikację prawną i przeinaczenie okoliczności faktycznych i niektórych dowodów, naruszenie obowiązku uzasadnienia oraz niewystarczający charakter i wewnętrzną sprzeczność uzasadnienia wyroku w zakresie w jakim Sąd nie uznał, że zależność ekonomiczna Caffaro na rozpatrywanym rynku i szkoda poniesiona przez nią na skutek kartelu mają istotne znaczenie.

W ramach zarzutu drugiego Caffaro podnosi naruszenie przez Sąd zasady równego traktowania oraz naruszenie art. 23 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 i wytycznych Komisji w sprawie metody ustalania grzywien, w odniesieniu do roku odniesienia uwzględnionego przez Komisję w decyzji w ramach różnicowanego traktowania. W szczególności skarżąca podważa uwzględnienie w stosunku do wszystkich uczestników naruszenia (z wyjątkiem Caffaro) udziałów w rynku w 1999 r.

W ramach zarzutu trzeciego skarżąca zarzuca Sądowi, że jeśli chodzi o uwzględniony w stosunku do Caffaro czas trwania uczestnictwa w naruszeniu, uznał niesłusznie, iż brak udziału Caffaro w niezgodnych z prawem kontaktach w dniu 26 listopada 1998 r. jest pozbawiony znaczenia. W szczególności Caffaro podnosi naruszenie art. 23 ust. 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 oraz wytycznych Komisji w sprawie metody ustalania grzywien w odniesieniu do czasu trwania naruszenia, brak uzasadnienia błędną ocenę okoliczności faktycznych i naruszenie obowiązku uzasadnienia.

W ramach zarzutu czwartego, dotyczącego wystąpienia przedawnienia i spóźnionego działania Komisji wobec skarżącej, Caffaro podnosi niewłaściwe zastosowanie art. 25 rozporządzenia (WE) nr 1/2003, przeinaczenie i błędną kwalifikację prawną okoliczności faktycznych, nadużycie władzy, naruszenie ogólnych zasad prawa Unii, naruszenie jej prawa do obrony i brak uzasadnienia zaskarżonego wyroku. W szczególności Caffaro zarzuca Sądowi nieuwzględnienie, że Komisja pozostała beczynna przez rok po podjęciu działania powodującego przerwanie biegu przedawnienia, zanim skierowała do skarżącej żądanie udzielenia informacji, bez żadnego powodu związanego z dochodzeniem i bez wyraźnego uzasadnienia.

Wreszcie w ramach zarzutu piątego skarżąca podnosi, że zaskarżony wyrok obciążony jest brakiem uzasadnienia i błędną oceną okoliczności łagodzących podniesionych przez nią przed Komisją. Skarżąca twierdzi, że Sąd naruszył zasady postępowania i niewłaściwie ocenił, że szkodą dla niej, niektóre dowody.

- (¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003 L 1, s. 1).
- (²) Wytyczne w sprawie metody ustalania grzywien nakładanych na mocy art. 15 ust. 2 rozporządzenia nr 17 oraz art. 65 ust. 5 traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Węgla i Stali (Dz.U. 1998, C 9, str. 3).

Odwołanie od wyroku Sądu (szósta izba w składzie powiększonym) wydanego w dniu 16 czerwca 2011 r. w sprawie T-194/06 SNIA przeciwko Komisji, wniesione w dniu 31 sierpnia 2011 r. przez SNIA S.p.A.

(Sprawa C-448/11 P)

(2011/C 311/47)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: SNIA S.p.A. (przedstawiciele: A. Santa Maria, C. Biscaretti di Ruffia i E. Gambaro, avvocati)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- Uchylenie wyroku oddalającego skargę wniesioną przez SNIA S.p.A. i w związku z tym stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2006) wersja ostateczna z dnia 3 maja 2006 r. w części, w jakiej zalicza ona SNIA S.p.A. do grona swoich adresatów i nakłada na nią, solidarnie z Caffaro S.r.l., grzywnę w wysokości 1 078 milionów EUR;
- tytułem żądania ewentualnego, przekazanie sprawy Sądowi do ponownego rozpoznania w oparciu o wskazówki i kryteria określone przez Trybunał w postępowaniu w sprawie niniejszego odwołania;
- w każdym razie, obciążenie Komisji kosztami postępowania w obu instancjach.

Zarzuty i główne argumenty

W ramach zarzutu pierwszego SNIA podnosi błędne zastosowanie prawa przez Sąd polegające na automatycznym stwierdzeniu odpowiedzialności SNIA ze względu na jej połączenie z Caffaro S.p.A. oraz na niewłaściwym zastosowaniu zasad dotyczących przypisania odpowiedzialności w dziedzinie konkurencji, w szczególności w odniesieniu do tak zwanej zasady „ciągłości gospodarczej” i do zasad dotyczących ciężaru dowodu. Zdaniem skarżącej sąd w pierwszej instancji dokonał ponadto błędnej kwalifikacji okoliczności faktycznych i przeinaczył niektóre dowody.

W ramach zarzutu drugiego skarżąca zarzuca wyrokowi brak stwierdzenia niezgodności pomiędzy pismem w sprawie przedstawienia zarzutów i zaskarżoną decyzją w odniesieniu do

połączenia SNIA i Caffaro S.p.A. W szczególności skarżąca podnosi naruszenie i błędne zastosowanie przez Sąd art. 27 rozporządzenia (WE) nr 1/2003 (¹), naruszenie jej prawa do obrony, błędną kwalifikację prawną oraz przeinaczenie okoliczności faktycznych i dowodów.

W ramach zarzutu trzeciego skarżąca podnosi niewłaściwe zastosowanie art. 296 TFUE, błędną ocenę dowodów prowadzącą do przeinaczenia ich treści i zakresu, oraz naruszenie prawa do obrony. W szczególności skarżąca zarzuca wyrokowi brak stwierdzenia niewystarczającego uzasadnienia i wewnętrznej sprzeczności zaskarżonej decyzji, w zakresie w jakim uznaje ona SNIA za odpowiedzialną solidarnie. Ponadto skarżąca podnosi „przeinaczenie” treści zaskarżonej decyzji oraz naruszenie prawa do obrony ze względu na stwierdzenie przez Sąd odpowiedzialności skarżącej na podstawie elementów, co do których SNIA nie miała możliwości wypowiedzieć się ani w postępowaniu administracyjnym, ani w postępowaniu sądowym w pierwszej instancji.

- (¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003 L 1, s. 1).

Odwołanie od wyroku Sądu wydanego w dniu 16 czerwca 2011 r. w sprawie T-195/06 Solvay Solexis przeciwko Komisji, wniesione w dniu 1 września 2011 r. przez Solvay Solexis SpA

(Sprawa C-449/11 P)

(2011/C 311/48)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Solvay Solexis SpA (przedstawiciele: T. Salonicco, G.L. Zampa i G. Barone, adwokaci)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącego odwołanie

- uchylenie zaskarżonego wyroku oraz stwierdzenie nieważności decyzji, w zakresie, w jakim stwierdzono w nich, że Ausimont uczestniczył w naruszeniu w okresie od maja do września 1997 r., a w konsekwencji ponowne obliczenie kwoty grzywny nałożonej na wnoszącego odwołanie w art. 2 decyzji;
- uchylenie zaskarżonego wyroku i decyzji w zakresie, w jakim w odniesieniu do okresu późniejszego niż okres od maja do września 1997 r. nie uznano w nich, że naruszenie Ausimont miało mniejszą wagę, ze względu na to, że nie uczestniczył on w porozumieniu dotyczącym ograniczenia zdolności produkcyjnych, i umieszczono go w niewłaściwej kategorii dla potrzeb określenia kwoty podstawowej grzywny, a w konsekwencji ponowne obliczenie kwoty grzywny nałożonej na wnoszącego odwołanie w art. 2 decyzji;